

Minister Zdrowia

RKLU.050.6.2026.MK
Warszawa, 16 marca 2026

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu RP

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 115 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1979 r. (Dz.U. z 1997 r. Nr 78, poz.483, z późn. zm.) oraz art. 193 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. (M.P. z 2022 r. poz. 990, z późn. zm.) przekazuję poniżej odpowiedzi na pytania postawione w interpelacji nr 15444 Pani Poseł Wioletty Marii Kulpy w sprawie medycyny estetyczno-naprawczej.

Ad 1. Procedury medycyny estetyczno-naprawczej wskazane zostały, zgodnie z art. 17 ust. 21 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz.U. z 2026 r. poz. 37) zwanej dalej „ustawą”, w dokumencie zatwierdzonym przez Ministra Zdrowia pn.: *Minimalny standard przeprowadzenia certyfikacji umiejętności zawodowej „Medycyna estetyczno-naprawcza” (kod 028) przez organizatorów certyfikacji*, zwanym dalej „minimalnym standardem”. Dyrektor Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego (CMKP), po zatwierdzeniu przez Ministra Zdrowia publikuje opracowany minimalny standard na stronie internetowej CMKP. Zgodnie z art. 17 ust. 20 ustawy na podstawie minimalnego standardu organizatorzy certyfikacji przygotowują regulamin organizacji i prowadzenia certyfikacji w zakresie medycyny estetyczno-naprawczej. Oba te dokumenty (minimalny standard i regulamin certyfikacji) mają ustawową podstawę prawną.

W minimalnym standardzie został wskazany zakres zabiegów podlegający certyfikacji przez lekarzy i lekarzy dentystrów posiadających prawo wykonywania zawodu na czas nieokreślony oraz legitymujących się odbyciem odpowiednich szkoleń z zakresu medycyny estetyczno-naprawczej.

Zakres ten obejmuje:

- a) zabiegi z użyciem toksyny botulinowej,
- b) zabiegi z użyciem kwasu hialuronowego usieciowanego (wolumetria, liftingowanie, modelowanie),
- c) zabiegi z użyciem kwasu polimlekowego,
- d) zabiegi z użyciem hydroksyapatytu wapnia,
- e) zabiegi z użyciem polikaprolaktonu,

- f) mezoterapia z użyciem kwasu hialuronowego nieusieciowanego, aminokwasów, witamin, polinukleotydów, kolagenu, mikro- i makro- elementów, peptydów, enzymów, koenzymu oraz leków w celu leczenia, odbudowy, rewitalizacji, profilaktyki przeciwstarzeniowej,
- g) zabiegi z użyciem osocza bogatopłytkowego i fibryny,
- h) urządzenia medyczne stosowane w medycynie estetyczno-naprawczej oparte na różnych technologiach posiadające certyfikaty medyczne zgodnie z rejestracją, w tym: lasery wysokoenergetyczne (lasery frakcyjne ablacyjne i nieablacyjne, CO2, Pico- i Nanosekundowe, Tulowy, KTP, pulsacyjny barwnikowy, Nd:YAG, Q-switch, Er:YAG, Er:glas, aleksandrytowy, diodowy, Excimer), IPL (również światło szerokopasmowe), radiofrekwencja mono- i bi-polarna, ultradźwięki, HI-FU, krioterapia, plazma, elektrochirurgia, karboksyterapia, lampa LED, fala uderzeniowa,
- i) peelingi medyczne średniogłębokie i głębokie oparte na dopuszczonych substancjach chemicznych,
- j) wszelkie procedury iniekcyjne związane z podaniem leków: hialuronidaza, sterydy, fosfatydylocholina,
- k) procedury związane z medycyną naprawczą: zabiegi przywracające wygląd oraz przywracające funkcję po urazach, chorobach, operacjach w tym leczenie powikłań pozabiegowych i ich skutków,
- l) procedury medyczne z użyciem nici medycznych, skleroterapia, lipotransfer, przeszczep autologicznej tkanki tłuszczowej, lipoliza iniekcyjna.

Wykonywanie wymienionych wyżej procedur stanowią duże ryzyko wystąpienia powikłań, które należy natychmiast leczyć.

Lekarz przystępujący do certyfikacji musi posiadać odpowiednią wiedzę dotyczącą: właściwych wskazań do zabiegów, harmonogramu i sposobu ich wykonywania, przeciwwskazań, wszelkich możliwych powikłań i sposobu postępowania diagnostycznego i leczniczego w przypadku wystąpienia powikłań, zasad bezpieczeństwa związanych z właściwym wykonaniem procedur medycznych oraz warunków, jakie muszą spełniać gabinety lekarskie. Uzyskanie certyfikatu umiejętności zawodowej z medycyny estetyczno-naprawczej nie obowiązuje lekarzy specjalistów dermatologii i wenerologii oraz lekarzy specjalistów chirurgii plastycznej, którzy uzyskali kwalifikacje do wykonywania procedur medycyny estetyczno-naprawczej w ramach odbytego szkolenia specjalizacyjnego, bowiem wyżej wymienione procedury są ujęte w programach specjalizacyjnych tych lekarzy. Program specjalizacyjny, o którym mowa w art. 16f ustawy jest dokumentem zatwierdzonym przez Ministra Zdrowia oraz dokumentem określającym w sposób formalny zakres szkolenia specjalizacyjnego lekarzy i lekarzy dentyistów. Szkolenie specjalizacyjne kończy się Państwowym Egzaminem Specjalizacyjnym i uzyskaniem dyplomu lekarza specjalisty bądź lekarza dentyisty specjalisty w danej dziedzinie medycyny. Proces szkolenia specjalizacyjnego kończy podstawowy etap kształcenia specjalistów, który w zależności od dziedziny medycyny trwa od 10-12 lat począwszy od rozpoczęcia studiów medycznych.

Ad 2 i 3. Komunikat Ministra Zdrowia stanowi podaną do powszechnej wiadomości informację o obowiązujących przepisach prawnych rangi ustawowej i procesie kształcenia zawodowego lekarzy w zakresie posiadanych uprawnień do wykonywania procedur medycyny estetyczno-naprawczej. Zarówno program specjalizacji lekarzy, jak i minimalny standard oraz regulamin certyfikacji są

dokumentami umocowanymi ustawowo. Komunikat stanowi interpretację obowiązujących przepisów prawa, które w praktyce mogą wywoływać skutki normatywne wobec osób nieuprawnionych. Przepisy cytowane w Komunikacie MZ wyraźnie wskazują, że procedury medycyny estetyczno-naprawczej są świadczeniami zdrowotnymi, a nie zabiegami kosmetologicznymi. Świadczenia zdrowotne nie wiążą się wyłącznie z leczeniem konkretnej jednostki chorobowej, ale wiążą się również z poprawą zdrowia fizycznego, psychicznego i społecznego. Zawód lekarza i lekarza dentystry jest zawodem ściśle regulowanym. Zawód lekarza polega na udzielaniu świadczeń zdrowotnych w podmiotach wykonujących działalność leczniczą (nie polega na działaniach kosmetologicznych czy kosmetycznych). Uprawnienia lekarzy i lekarzy dentystry do wykonywania procedur medycznych wynikają z procesu kształcenia zawodowego zgodnego z ustawą Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce oraz rozporządzeniem określającym standard kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentystry. Wynikają także z ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry i przepisów wykonawczych do niej oraz ustawy o działalności leczniczej i przepisów wykonawczych do niej. Ponadto, samo wykonywanie procedur medycznych obwarowane jest oprócz przepisów wymienionych w Komunikacie również dodatkowymi przepisami: ustawy Prawo farmaceutyczne, ustawy o wyrobach medycznych, ustawy o publicznej służbie krwi, ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta, ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych, ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, ustawy o odpadach i rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 5 października 2017 r. w sprawie szczegółowego sposobu postępowania z odpadami medycznymi. Odpady medyczne, zgodnie z ustawą o odpadach, stanowią odpady powstające w związku z udzielaniem świadczeń zdrowotnych oraz prowadzeniem badań i doświadczeń naukowych w zakresie medycyny. Osobą nieuprawnioną do wykonywania procedur medycyny estetyczno-naprawczej jest każda osoba niebędąca lekarzem lub lekarzem dentystrą posiadającym prawo wykonywania zawodu na czas nieokreślony, a więc osobami nieuprawnionymi są również pracownicy innych zawodów medycznych (m.in. pielęgniarki, położne, ratownicy medyczni), a także kosmetolodzy, technicy usług kosmetycznych i kosmetyczki. Kosmetolodzy, technicy usług kosmetycznych i kosmetyczki, zgodnie z procesem kształcenia nie uzyskują uprawnień do wykonywania świadczeń zdrowotnych, w tym również wykonywanych w drodze iniekcji, tylko uzyskują uprawnienia do wykonywania zabiegów kosmetologii estetycznej bądź zabiegów kosmetycznych.

Ad 4. Procedury medyczne takie jak botoks, wypełnianie kwasem hialuronowym, nici liftingujące, osoczki bogatopłytkowe, działania na urządzeniach medycznych dedykowanych lekarzom nie są powszechnie wykonywane w salonach kosmetologicznych. Procedury te zaczęła w sposób nieuprawniony wykonywać grupa osób niebędących lekarzami, a następnie poprzez organizowanie w przestrzeni publicznej licznych dobrze płatnych szkoleń zaczęła stopniowo rozrastać się grupa osób je wykonujących, przy czym do osób tych nie są zaliczani wyłącznie kosmetolodzy ale także technicy usług kosmetycznych, kosmetyczki, w mniejszym stopniu niektórzy pracownicy medyczni, jednak co jest najbardziej niepokojące do szkoleń tych zaczęły przystępować również osoby bez jakiegokolwiek wcześniejszego przygotowania zawodowego w tym zakresie tzw. „osoby z ulicy”. Organizacja szkoleń i kursów stała się dobrze prosperującym

biznesem niezależnie czy były one organizowane stacjonarnie, czy online. Już samo szkolenie online z techniki iniekcji dla każdej zgłaszającej się osoby powinno stanowić dla niej sygnał alarmowy. Stosowana przez kosmetologów retoryka, że działania podejmowane do celów estetycznych są wyłącznie zabiegami kosmetycznymi powodowało, że wiele nieświadomych osób ukończyło takie kursy z myślą, że będą mieć prawo do wykonywania procedur medycznych będących podstawą kształcenia lekarzy. Niestety nie uzyskują takiego prawa, co zostało także zawarte w opinii ówczesnego Ministerstwa Edukacji i Nauki, które stwierdziło, że wydany po takim kursie/szkoleniu dyplom świadczy wyłącznie o odbyciu kursu/szkolenia, nie daje natomiast takiej osobie uprawnień do wykonywania procedur medycznych.

Należy podkreślić, że to nie efekt estetyczny przesądza o tym, iż dana procedura jest procedurą medycyny estetyczno-naprawczej – decydują o tym: przepisy prawne wyżej cytowane, technika wykonania (iniekcje, leki, sprzęt medyczny dedykowany lekarzom), ryzyko i obraz kliniczny powikłań oraz konieczność natychmiastowego podjęcia leczenia powikłań. Skóra jest największym narządem ciała ludzkiego, a podawane do niej w drodze iniekcji leki i preparaty oddziałują na cały organizm. Podstawą do wskazania, że procedury medycyny estetyczno-naprawczej są świadczeniami zdrowotnymi jest cały proces kształcenia lekarzy oparty o przepisy rangi ustawowej przebiegający w oparciu o zatwierdzone przez Ministra Zdrowia programy szkolenia zawodowego. Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy wykonywanie zawodu lekarza polega na udzielaniu świadczeń zdrowotnych przez osobę posiadającą wymagane kwalifikacje potwierdzone odpowiednimi dokumentami. Procedury medycyny estetyczno-naprawczej są świadczeniami zdrowotnymi o czym stanowi także definicja umiejętności zawodowej określona w art. 3 ust. 1b, pkt 1 lit c ustawy. Procedury te, jak już wspomniano, są od lat przedmiotem szkolenia specjalizacyjnego lekarzy w dziedzinie dermatologii i wenerologii oraz chirurgii plastycznej realizowanego zgodnie z programem specjalizacji zatwierdzonym przez Ministra Zdrowia, zatem nie mogą być jednocześnie podstawą szkolenia w zawodzie kosmetologa, bowiem do ich wykonania wymagana jest pełna wiedza lekarska, a nie wiedza kosmetyczna. Program specjalizacyjny, o którym mowa w art. 16f ustawy jest szkoleniem dotyczącym procedur medycznych (udzielania świadczeń zdrowotnych), a nie zabiegów kosmetycznych estetycznej. Wykonywanie procedur medycyny estetyczno-naprawczej wiąże się z wykonywaniem iniekcji, stosowaniem leków, stosowaniem zarejestrowanych preparatów do celów wypełnień, dla których producent przewidział możliwość podawania wyłącznie przez wykwalifikowanych lekarzy, czy wykonywaniem ryzykownych procedur głęboko penetrujących w skórę właściwą i tkankę podskórną. Wszystkie wymienione w minimalnym standardzie procedury wymagają zebrania wywiadu medycznego celem dokonania właściwej kwalifikacji pacjenta do poszczególnego zabiegu oraz wiążą się z możliwością wystąpienia powikłań (wstrząsem, bliznami, ubytkami skóry, trwałym kalectwem, penetracją substancji do naczynia krwionośnego, porażeniem nerwów, czy wystąpieniem uogólnionej odpowiedzi immunologicznej organizmu), a także, co jest równie niebezpieczne, wiąże się z możliwością przenoszenia wszelkiego rodzaju zakażeń, dlatego winny być wykonywane przez lekarzy w warunkach organizacyjnych przewidzianych dla podmiotów wykonujących działalność leczniczą, których przepisy przewidują ścisły rygor sanitarno-epidemiologiczny, a nie w salonach kosmetycznych o znacznie niższym rygorze. Dlatego ważnym jest, by procedura medycyny estetyczno-naprawczej od początku do końca wykonywana

była przez osobę uprawnioną i odpowiedzialną za cały proces realizacji ryzykownego zabiegu, włącznie z diagnostyką i leczeniem powikłań, a nie odpowiedzialną tylko za sam proces wykonania zabiegu. Niektóre procedury medycyny estetyczno-naprawczej wykonywane są w drodze iniekcji. Wykonywanie iniekcji jest ściśle obwarowane przepisami prawnymi (możliwe jest także wykonywanie samemu iniekcji w przypadku podawania insuliny czy stosowania profilaktyki przeciwzakrzepowej, ale za pomocą odpowiednio wyprodukowanych strzykawek). Pielęgniarka, położna czy ratownik medyczny nabywają uprawnienia do wykonywania iniekcji, jednakże pomimo, iż są zawodami medycznymi to nie mają w myśl obowiązujących przepisów ani kwalifikacji, ani też uprawnień do wykonywania procedur medycyny estetyczno-naprawczej. Dlatego nie można zgodzić się z prezentowanymi przez kosmetologów wypowiedziami, że zabiegi o efekcie estetycznym są zabiegami kosmetycznymi, a nie medycznymi. Powyższe stwierdzenie wskazuje na brak rozumienia zagrożeń związanych ze złożonością funkcjonowania narządu jakim jest skóra i ryzykiem ingerencji w nią oraz w cały organizm.

Zawód kosmetologa nie jest zawodem medycznym, mimo że kierunek kosmetologia prowadzony jest również na uczelniach medycznych (większość uczelni prowadzących kierunek kosmetologia jest uczelniami niemedycznymi). Kosmetolog jest profesjonalistą w zakresie kosmetologii estetycznej, której to zabiegów nie należy mylić ani też zrównywać z procedurami medycyny estetyczno-naprawczej dedykowanymi lekarzom, bowiem procedury medyczne w przeciwieństwie do zabiegów kosmologicznych niosą za sobą ryzyko znacznych powikłań. Zawód kosmetologa nie jest zawodem regulowanym, a uzyskane kwalifikacje wynikają z efektów kształcenia zawodowego na studiach I i II stopnia kierunku kosmetologii potwierdzonego dyplomem ukończenia studiów. Komunikat MZ nie narusza uprawnień kosmetologów wynikających z efektów kształcenia ani też nie unieważnia zdobytego dyplomu kosmetologa, bowiem kształcenie kosmetologów nie obejmuje realizacji procedur medycznych wykonywanych w szczególności za pośrednictwem iniekcji oraz przy użyciu sprzętu medycznego dedykowanego lekarzom. Zawód kosmetologa, podobnie jak inne zawody, podlegał deregulacji na mocy ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o zmianie ustaw regulujących wykonywanie niektórych zawodów (Dz. U. poz. 829). Wcześniejszy standard kształcenia na kierunku kosmetologii, w oparciu o które realizowane było kształcenie do roku akademickiego 2012/2013 (załącznik nr 58 do rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie standardów kształcenia dla poszczególnych kierunków oraz poziomów kształcenia, a także trybu tworzenia i warunków, jakie musi spełniać uczelnia, by prowadzić studia międzykierunkowe oraz makrokierunki (Dz. U. Nr 164, poz. 1166 z późn. zm.-akt archiwalny)) wskazywał uprawnienia kosmetologów. Żaden przepis prawny po deregulacji nie rozszerzył uprawnień zawodowych kosmetologów w kierunku wykonywania procedur medycznych, a przyjęte na uczelniach medycznych efekty kształcenia kosmetologów uwzględniające rozwój technologii kosmologicznych są zbieżne z kierunkiem dla którego został powołany ten zawód. Niestety w samym środowisku kosmetologów, jak i poza nim działają osoby, które nie chcą przyjąć do wiadomości obowiązujących przepisów, ponieważ nie zgadzają się na rezygnację z wykonywania niektórych procedur medycznych, bowiem czerpią korzyści finansowe z ich wykonywania oraz ze szkolenia osób nieuprawnionych, a także liczą na wyegzekwowanie większych uprawnień dla kosmetologów w instytucjach centralnych i parlamentarnych niż wynika to z ich

procesu kształcenia. Narracja taka mylnie kształtuje w środowisku kosmetologów perspektywę utrzymania większych zarobków, nie zwracając jednocześnie uwagi na odpowiedzialność zawodową kosmetologów oraz stwarzanie zwiększonego ryzyka zagrożenia zdrowia lub życia. Narracja taka daje również *de facto* pole do funkcjonowania szarej strefy sprzedaży nierejestrowanych leków, preparatów, urządzeń i uchylania się osób wykonujących te procedury od płacenia należnego 23 % VAT-u, bowiem rozliczane są one w salonach jako zabiegi kosmetyczne określone stawką 8% VAT-u.

Wspominając o procesie kształcenia kosmetologów należy podkreślić, że wszystkie uczelnie medyczne posiadające kierunek kosmetologii I i II stopnia zgodnie z decyzją Konferencji Rektorów Akademickich Uczelni Medycznych (dalej: KRAUM) realizują kształcenie kosmetologów w oparciu o jednolite efekty kształcenia. Efekty kształcenia dla kierunku kosmetologii zostały przygotowane przez Zespół ekspertów składający się z przedstawicieli wszystkich uczelni medycznych realizujących ten kierunek, a członkami Zespołu byli zarówno dziekani, profesorowie, lekarze, jak i magistrowie kosmetologii wykładający na tych uczelniach. Zespół KRAUM wskazał, że efekty kształcenia realizują wszystkie założenia zawodu kosmetologa zgodne z obowiązującym prawem, bez wykonywania procedur medycznych z zakresu medycyny estetycznej. Zespół wskazał, że konstrukcja efektów kształcenia jest spójna, a jego podstawę teoretyczną stanowią koncepcje naukowe zgodne z aktualną wiedzą. Ponadto, jak informował Zespół KRAUM, w przebiegu kształcenia I i II stopnia studenci mają takie przedmioty jak kosmetologia pielęgnacyjna, kosmetologia lecznicza oraz dermatologia, chirurgia plastyczna, onkologia skóry czy alergologia i endokrynologia. W zakresie zajęć z kosmetologii student nabywa wiedzę i umiejętności diagnozowania i postępowania jedynie w defektach kosmetycznych skóry, z ograniczeniem postępowania w przypadku chorób skóry i zmian wymagających diagnostyki lekarskiej. Podczas zajęć z przedmiotów dermatologia estetyczna, onkologia, chirurgia plastyczna nabywa jedynie ogólną wiedzę teoretyczną na temat niektórych zabiegów zaliczanych do medycyny estetycznej, jednak student nie nabywa w żadnym zakresie umiejętności praktycznych do wykonywania zabiegów medycznych, w tym wykonywanych za pośrednictwem iniekcji. Zespół KRAUM podkreślał, że zawód kosmetologa to pożądana profesja na polskim i europejskim rynku pracy, a liczne badania wskazują na istnienie zapotrzebowania na pracowników z takimi kwalifikacjami. Podyktowane jest ono zmianami środowiskowymi, oczekiwaniami pracodawców względem wysoko wykwalifikowanych pracowników w zakresie kosmetologii na poziomie zarówno licencjata jak i magisterskim. Taka potrzeba jak twierdzi Zespół KRAUM wynika także z chęci wprowadzania przez koncerny nowych produktów - kosmetyków nowej generacji, kosmeceutyków, dermokosmetyków, nutrikosmetyków oraz usług w zakresie kompleksowej pielęgnacji skóry osób zdrowych, jak również utrzymania funkcji skóry osób po zastosowanym przez lekarzy leczeniu schorzeń dermatologicznych, endokrynologicznych czy onkologicznych. Efekty kształcenia kosmetologów są jawne i dostępne dla każdego studenta podejmującego studia na kierunku kosmetologii i nie mogą stać w sprzeczności z przepisami obowiązującego prawa.

Działania podejmowane obecnie przez środowisko kosmetologów są próbą uzyskania przez nich za wszelką cenę rozszerzonych uprawnień w celu dalszego

wykonywania przez nich ryzykownych procedur medycznych, w szczególności za pośrednictwem iniekcji, a także stosowania wyrobów medycznych (w rozumieniu przepisów ustawy o wyrobach medycznych), co stoi w sprzeczności z obowiązującymi przepisami prawnymi oraz daleko wykracza poza zakres kształcenia zawodowego kosmetologów i uzyskanych kwalifikacji potwierdzonych dyplomem ukończenia studiów I lub II stopnia na kierunku kosmetologia.

Ad 5, 6, 7 i 8. Zawód kosmetologa nie jest zawodem medycznym w związku z tym zarówno regulacja tego zawodu, jak i analiza rynku beauty pozostaje poza właściwością Ministra Zdrowia. Intencją Ministra Zdrowia nie jest faworyzowanie jakiegokolwiek grupy zawodowej, lecz zapewnienie bezpieczeństwa zdrowotnego wszystkim obywatelom, co stanowi ważny interes publiczny (art. 22 Konstytucji). Wykonywanie zawodu lekarza jest należycie uregulowane przepisami prawa. Kwalifikacje i uprawnienia zawodowe lekarzy regulują przepisy ustawowe. Wynikają one bezpośrednio z procesu ich kształcenia zawodowego i nie mają nic wspólnego z ograniczeniem konstytucyjnych wolności i praw kosmetologom, ponieważ ani proces kształcenia zawodowego, ani też obowiązujące przepisy nie uprawniają kosmetologów do wykonywania iniekcji, czy innych procedur medycznych, do realizacji których niezbędne jest wykształcenie lekarskie oraz przy wykonywaniu których niezbędne jest spełnienie warunków sanitarno-epidemiologicznych określonych dla podmiotów wykonujących działalność leczniczą, w tym posiadanie zestawu przeciwwstrząsowego.

Kształcenie kosmetologa, nie jest równoważne z kształceniem lekarza z prawem wykonywania zawodu ani tym bardziej z kształceniem lekarza specjalisty. Lekarz specjalista dermatologii i wenerologii nabiera formalnych uprawnień do wykonywania procedur medycyny estetyczno-naprawczej bez konieczności dodatkowej ich certyfikacji po 12 latach kształcenia począwszy od rozpoczęcia studiów medycznych, w szczególności po zaliczeniu Państwowego Egzaminu Specjalizacyjnego. Podobnie długość kształcenia medycznego i doskonalenia zawodowego lekarzy posiadających prawo wykonywania zawodu oraz zakres doświadczenia i literatury medycznej jaką muszą opanować, by dodatkowo uzyskać certyfikat umiejętności zawodowej z medycyny estetyczno-naprawczej, a także formalne uprawnienia do wykonywania procedur medycznych nie dają się zrównać z kwalifikacjami i uprawnieniami magistrów kosmetologii zdobytymi zgodnie z efektami kształcenia na kierunku II stopnia kosmetologii oraz dodatkowymi szkoleniami odbytymi w salonach kosmetologicznych, czy na innych kursach i konferencjach dedykowanych kosmetologom.

Resort zdrowia nie przewiduje okresu przejściowego lub rozwiązań ostonowych dla przedsiębiorców, którzy w oparciu do dotychczasową nieuprawnioną i niezgodną z przepisami praktykę wykonywali niektóre procedury medycyny estetyczno-naprawczej.

Z wyrazami szacunku
z upoważnienia Ministra Zdrowia
Katarzyna Kęcka
Podsekretarz Stanu
/dokument podpisany elektronicznie/